

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM

MARELLE BOERSMA

De engel
van
Sevilla

een
VERTREK
thriller

DE CRIME COMPAGNIE

1

Sascha

De geur die haar tegemoetkomt, is die van verf en lavendel. Haar nieuwe appartementje doet de hele dag zijn best om de leegte die door de vorige eigenaar is achtergelaten te laten verdwijnen. De geurkaarsen zijn opgebrand; nu is het al bijna haar eigen vrolijke onderkomen. Ze is blij dat ze na lang zoeken eindelijk een plek voor zichzelf heeft gevonden, in het centrum van Sevilla nog wel. Door het wijd open raam komt het leven binnen. Het geroezemoes van de straat verdringt de stilte die hier te lang is blijven hangen.

Sascha strijkt met haar hand over de muur die ze de dag ervoor in een frisse lichtgele kleur heeft gesausd. Nog een paar kleurige schilderijtjes en wat nieuwe geurkaarsjes, en dan kan ze straks vanaf haar donkerrode bank het gevoel van een eigen thuis omarmen.

‘Het staat al even leeg,’ had de makelaar gezegd. De waarschuwing die in zijn stem zat, negeerde ze. Ze besloot het direct te kopen, ondanks de schimmel op de muren, de onvoorstelbaar vieze badkamer, de troosteloze keuken en een toilet dat haar deed kokhalzen. Met een hele batterij schoonmaakmiddelen had ze zich de eerste dagen in het zweet gewerkt.

Joost Schoenmaker, de directeur van het resort waar ze werkte, had haar een week vrij gegeven om het bewoonbaar te maken; daarvan zijn nog twee dagen over. Het was heel fijn dat haar

collega Rodrigo haar twee avonden is komen helpen. Ze had de aanwezigheid van de Jamaicaan gemist. In de gangen van het complex loopt hij altijd te zingen, waarbij zijn soepele lijf meebeveegt in het ritme. In het afgelopen jaar had ze in het resort een van de appartementen mogen gebruiken, en zijn aanwezigheid hoorde daarbij. Hier is het stil. Nu pas beseft ze hoe heerlijk het was om elke dag zijn vrolijkheid om zich heen te hebben. Net als het dagelijkse geklets van alle bewoners.

De term ‘resort’ vond ze in het begin verwarrend, omdat de bewoners geen gewone vakantiegangers waren. Het was een verzorgingstehuis, maar dan wel in een van de mooiste steden van Europa, waar de ouderen konden genieten van een heerlijk klimaat, een prachtige omgeving en natuurlijk de beste zorg. En zij had het geluk dat ze daar mocht werken.

Ze leunt door het raam naar buiten en voelt de warmte die de septemberzon geeft. Ook al zullen Spanjaarden hun huis overdag het liefst potdicht houden, zelf heeft ze die warmte vele malen liever dan de regen in Nederland, zeker als de echte zomerhitte verdreven is. Ze snuift de heerlijke etensgeuren op die haar neus strelen, en geniet tegelijkertijd van al het Spaanse gekwebbel vanaf het terras onder haar raam. Door de zon wordt alles zachter, zelfs de mening over anderen.

Haar ringtone komt ergens vanuit haar appartement. Ze diept haar telefoon op uit haar kalfsleren rugzak en ze glimlacht als ze ziet wie er belt.

‘*Hola, Grammy,*’ roept ze vrolijk.

‘Dag kind, daar ben je. Stoor ik?’ Haar oma is de liefste mens op aarde. Ze is er altijd voor haar geweest, als ze gewoon zonder uitleg wilde aanschuiven of juist wel een luisterend oor zocht. Grammy, zoals ze haar liefkozend noemt, voelt haar precies aan. Bovendien hoeft Sascha haar niets uit te leggen, ze mist haar zoon net zoveel als zij haar vader. Ze was pas tien toen hij overleed.

‘Helemaal niet! Ik zit in mijn nieuwe thuis.’

Haar oma vraagt honderduit, naar de kleuren op de muren, de inrichting en het uitzicht vanuit haar raam. En zij deelt alles, met een trots die haar van nature vreemd is. Bezit interesseert haar niet, het gaat om de mensen om haar heen. Maar dit is haar aller-eerste zelf gekochte appartement, dat ze alleen maar had kunnen kopen doordat huizen in Spanje nu eenmaal veel betaalbaarder zijn.

‘Ik kom snel kijken,’ belooft Grammy.

‘Ik hoop het echt.’ Het komt diep uit haar hart. ‘Het schiet al op, er staan nog maar twee personen boven je.’ Dan bedenkt ze iets. ‘Misschien kom je wel sneller dan we nu denken, want mijn woning in het resort komt ook vrij. Dan schuif je sowieso een plekje naar boven.’

‘Dat komt wel goed. Ik kom vanzelf aan de beurt.’

Ze knikt, tot ze beseft dat Grammy dat niet kan zien. ‘Nog even geduld.’ Haar stem klinkt schor. Ze zou willen dat familieleden voorrang kregen, maar de regels zijn streng en eerlijk: het gaat zowel op volgorde van aanmelding als op de plek die vrijkomt. Ze willen qua verzorging een goede verdeling van bewoners over de afdelingen. Doordat Grammy suikerziekte heeft, is voor haar een plek met een nummertweecontract de enige mogelijkheid.

‘Gaat het wel goed met je?’

‘Zolang ik mijn medicijnen krijg en mijn dieet in de gaten houd, lijkt ik wel een jonge blom.’

Sascha schiet in de lach. ‘Zo zie je er ook uit!’

‘Pas maar op dat je dat niet aan je baas vertelt, want dan mag ik straks niet eens komen.’

‘De intake is al gedaan, dus ik ben de enige die je nog ziet voor die tijd. Sterker nog, ik kom je persoonlijk ophalen.’

‘Het contract is ondertekend, Sas. Ik kan bij wijze van spreken zo mijn koffer pakken.’

Sascha ademt een paar keer diep door. Het idee dat haar Grammy straks elke dag vlak bij haar is, is meer dan waar ze ooit van

had gedroomd. Ze houdt enorm van haar werk, en ze wil elke bewoner van het resort met evenveel liefde verzorgen, maar Grammy heeft een streepje voor.

Ze nemen afscheid en als ze het contact heeft weggeklikt, houdt ze haar telefoon enige tijd tegen haar borst gedrukt. Als ze haar ogen sluit ziet ze Grammy voor zich, het dunne grijze haar waarin een rossige gloed laat zien dat zij vroeger ook rood haar had, de glimlachende ogen, en de smalle lippen die ze altijd keurig stift. De hoge kaaklijn heeft Sascha van haar, en hoe ouder ze wordt, hoe trotser ze erop is.

Terwijl ze haar telefoon weer in haar rugzak stopt, vraagt ze zich af hoelang het nog zal duren voordat ze haar kan ophalen in Nederland. Eén maand? Twee? Ze zucht. Misschien nog wel een halfjaar. Zo werkt dat met wachtlijsten: er moeten eerst bewoners overlijden voordat er een plek vrijkomt.

Bah, zo mag ze niet denken. Het idee dat ze een van haar bewoners aan de dood moet afstaan is verre van prettig. Haar zorg moet juist levensverlengend of zelfs levensreddend zijn. Nee, Grammy had gelijk: ze komt vanzelf aan de beurt. Dat het uiteindelijk ook te laat kan zijn, daar wil ze liever niet aan denken. Met haar zevenentachtig jaar is haar oma een mens van de dag.

Sascha kijkt op de kerkklok die ze vanuit haar raam net kan zien. Vijf uur. Een prima tijd om zichzelf eens op wat tapas te trakteren, dan kan ze daarna de slaapkamer nog van een kleurtje voorzien.

Terwijl ze zich onder de douche afspoelt, denkt ze aan Joost. Hij wilde haar gisteren al komen bezoeken, maar dat wist ze af te houden. Eerst wil ze helemaal op orde zijn. Gelukkig kunnen ze elkaar ook in zijn villa net buiten de stad ontmoeten. Vele malen beter dan dat sneaky gedoe in het resort nu er meer dan een collegiale relatie tussen hen is ontstaan. Het is al bijzonder dat er nog geen roddels rondgaan. Voor zover ze weet.

Ze draait de douche dicht. De leidingen laten nog wat gesputter

horen, waarna inderdaad de waterstraal stopt. Qua luxe is dit niet te vergelijken met de omstandigheden in het seniorencomplex, maar ze had daar elke dag het gevoel dat ze een plek bezet hield die voor een ander bedoeld was, ook al vond Joost dat geen probleem. ‘Ik zie liever jou hier dan een van onze bewoners. Je bent als verpleegkundige een aanwinst voor het bedrijf.’ De zoen die erop volgde benadrukte zijn woorden.

Een halfuurtje later probeert ze zichzelf te bekijken in de te kleine spiegel. De fleurige zomerjurk staat haar goed, weet ze. En nu haar rode haren los over haar schouders hangen, en ze haar ogen lichtjes aangezet heeft met een potlood, kan ze niet anders dan naar het spiegelbeeld glimlachen. Door de honderden sproeten lijkt haar lichte huid bruiner dan ooit.

‘Oké, daar gaan we.’

Als ze de deur van de portiek achter zich dichttrekt, blijft ze even staan. Ze kijkt omhoog en ziet haar kleine balkonnetje, de tralies voor de ramen en de goudgele kleur die als een vrolijke versiering alle ramen van het gebouw omringen. Ze heeft een paar zomerse sandalen aangetrokken, want met hoge hakken op de oneffen straatkeien balanceren is bijna onmogelijk.

‘Hola, Alfonso,’ begroet ze de man die het winkeltje naast haar flat bemant. Aan de pui hangen vele shirtjes en flodderjurkjes in de felle zon. ‘Gaat het goed?’

‘Hola, Sascha. Als jij langskomt, gaat de zon schijnen.’

Haar lach rolt over de stenen naar hem toe. ‘Vanaf vandaag kom ik elke dag langs,’ roept ze vrolijk. Daarna zwaait ze en loopt verder. Overal zitten mensen op terrasjes, of op stoepjes voor hun huis. Hier leeft men buiten, zeker als de warmste uren van de dag voorbij zijn.

Ze spiekt op Maps hoe ze het best kan lopen. Dit is de eerste keer deze week dat ze zichzelf de tijd gunt om vanaf haar appartement naar haar favoriete tapasbar te gaan, die ze door Joost heeft

leren kennen. Het idee dat ze daar nu elke dag op het terras kan neerstrijken, omdat het maar tien minuutjes lopen is, laat haar een huppelpasje maken. De smalle straatjes zorgen ervoor dat er altijd aan één zijde schaduw is. De auto's staan dicht tegen de huizen geparkeerd die zalmroze, okergeel of rood geschilderd zijn. De balkonnetjes hebben sierlijke spijlen en zijn zo smal dat je er nauwelijks op kunt staan.

Bij het restaurant is buiten gelukkig een plek vrij, en ze gaat zitten op het kleine terras. Terwijl ze nipt van haar bestelde wijn, en wacht op haar tapas, ziet ze het Spaanse leven aan zich voorbijtrekken. Wat oudere vrouwen die vaak in het zwart gekleed zijn, mannen die hun T-shirt omgerold hebben om hun buik wat koelte te geven, en vooral toeristen die je herkent aan hun hoedjes, rugzakken en die eeuwige telefoon die ze schaamteloos op elk detail van stad en mens richten. In het midden van het pleintje staan een paar sinaasappelbomen die al oranje vruchten dragen. Toen ze hier net was had ze een keertje een sinaasappel geplukt. De sinaasappel was onverwachts zuur, maar later hoorde ze dat deze vruchten voor de marmelade bestemd waren.

Het uitzicht geeft haar een ultiem gevoel van geluk dat ze hier mag zitten, omringd door de gesprekken in rap Spaans, de warmte en de afwezigheid van stress die ze in het verzorgingstehuis in Nederland te vaak had gevoeld. Daar was het werk veeleisend. Vandaag geniet ze van een vrije dag zonder zich schuldig te voelen.

‘*Bueno*, uw bestelde tapas, señorita.’ Met zwierige gebaren zet de ober drie schaaltes voor haar neer, met daarbij een mandje brood. ‘Nog een glas wijn?’

‘Graag.’ Wat maakt het uit? Het enige wat ze vanavond moet doen is wat muren verven. Heel anders dan de verantwoordelijkheid die ze in haar werk heeft, als ze de oudere bewoners verzorgt. Als ze de laatste slok naar binnen laat glijden en het glas wil geven, merkt ze dat de ober al verdwenen is.

Ze heeft net de eerste hap genomen van een smeuiige tortilla als haar telefoon gaat. Als ze ziet dat het Joost is, probeert ze de hap zo snel mogelijk weg te krijgen. Wat maar ten dele lukt.

‘Je moet hierheen komen,’ roept Joost.

Sascha voelt direct dat er iets aan de hand is. ‘Naar het resort? Of wil je dat ik naar je villa...’

‘Nu, direct. Naar het resort,’ onderbreekt hij haar. ‘Het gaat niet goed met mevrouw Bastiaans.’

‘Wat is er...’ begint ze, maar hij heeft het contact al verbroken. Beteuterd kijkt ze naar de tortilla, de kleine flensjes en het knapperig gebakken vlees. Dan roept ze de ober.